

Ι.ΟΙΚ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. 'Οδός Πατησίων ἀριθ. 5.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσῶν κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αὐγούστου Μακὲ: Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μεταφράσις Χαρ. Ἀννίνου. (συνέχεια). — *Fortuné Boisgobey*: ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ, μεταφράσις Αἰσώπου. (συνέχεια). — 'Ιουλίον Κλαρετῆ: Η ΣΗΜΑΙΑ, ἔργον στερφέν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας, μεταφράσις Ι. Δ. Ζ. (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ προληπτικῆς

'Εν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φρ. χρυσῶ 15.
'Εν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

ΑΥΤΟΓΕΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια].

Ὁ ἔντιμος νέος ἐτήρησε τὴν ὑπόσχασίν του ὡς Ῥωμαῖος καὶ τὴν ἐσπέραν τῆς ἐβδόμης ἡμέρας ἔφθασε κατὰκοπος, συντετριμμένος, ἐκπνέων πρὸ τῶν πυλῶν τῆς πόλεως Μεζιέρης, αἵτινες ἦσαν τὸ ποθητὸν τῆς ὁδοπορίας τέρμα.

Ὅσον καὶ ἂν δύναται τις νὰ τρέχη, ὅσον ἐξημμένος καὶ ἂν εἶνε ἐκ τῆς ἱππασίας καὶ ἐκ παραγγελίας προερχομένης ἐκ μέρους τοῦ κυρίου Κατινά, συλλογίζεται ὅμως καὶ καθ' ὁδὸν καὶ ἐξετάζει κατὰ πόσον συμφέρει νὰ ἐκτίθεται εἰς κίνδυνον, ὑποχρεῶν μὲν ἓνα ἄγνωστον, ἀλλὰ δυσχερῶν τὸν κύριον Λουβοά. Ἐν τούτοις ὁ Βελαίρ, ἐνόσφ' ἔτρεχεν, ἐνόσφ' ἐκάπαζε, διετήρησε σχεδὸν ἀμείωτον τὸν ἐνθουσιασμόν του· ἀλλ' ἀφοῦ ἔφθασεν, εἶτε ἔνεκα τοῦ κόπου, εἶτε ἐκ δυσχερείας, διότι ἔπρεπε νὰ ἔλθῃ εἰς συγχρωτισμὸν μετὰ ξένων, ἐφοβήθη καὶ τρέμων ἠρώτησε περὶ τῆς ἀγούσης εἰς τὸ μοναστήριον τῶν Κυκνῶν Καλογραιῶν.

Ὁ ξενοδόχος, βλέπων αὐτὸν ἐξηρθρωμένον ὡς νευρόσπαστον, τὸν παρεκίνησε νὰ δειπνήσῃ κατ' ἀρχὰς καὶ ἔπειτα νὰ κατακλιθῇ, ἀμφότεραι δὲ αἱ προτάσεις ἐνεποίησαν μεγάλην ἡδονὴν εἰς τὸν Βελαίρ, ὅστις ὅμως κατ' ἀρχὰς ἐφρόντισε ν' ἀγοράσῃ καλὸν ἵππον, εὐρισκόμενον ἐν τῷ σταύλῳ τοῦ πανδοχείου, κατόπιν νὰ προμηθευθῇ ἐν σχολιῶν καινουργείᾳ, ἐξήκοντα περίπου ποδῶν τὸ μήκος, ἀκολουθῶς δὲ ἐδείπνησε τρώγων ἐπὶ πολλὴν ὥραν, τοῦθ' ὅπερ εἶνε ἕξις κακῇ τῶν ὁδοιπόρων καὶ τῶν μουσικῶν. Ἀφοῦ ἔφαγε καὶ ἔπινε, κατῆλθεν εἰς τὸν σταῦλον καὶ ἐπεσκέφθη ἐκ νέου τὸν ἵππον, ἐτύλιξε τὸ σχολιῶν καὶ ἀνῆλθεν εἰς τὴν δωμάτιον τοῦ πρώτου κατώματος διὰ νὰ κατακλιθῇ.

Ὁ οἶνος, ὁ εὐφραίνων καρδίαν ἀνθρώπου, εἶχεν ἀπεναντίας ζοφώσει τὴν ἰδικήν του. Ἀνερχόμενος βαρὺς τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος ἀνελογίζετο τοὺς τόσους

σκληροτραχήλους ἵππους, ἐφ' ὧν εἶχεν ἱππεύσει ἀπὸ ἐπτὰ ἡμερῶν. Ἐσυλλογίζετο τὸν ἀγαθὸν κύριον Κατινά, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἐκίθιριζε κατὰ πᾶσαν ἐσπέραν ἄνευ ἄλλης ἀσχολίας. Ἐσυλλογίζετο τὴν ἄγνωστον δεσποινίδα ὑπὲρ ἧς ἠτοιμάζετο ὡς περιπλανώμενος ἱππότης ν' ἀγωνισθῇ, ἀψηφῶν τὸν κίνδυνον τῆς ἀγχόνης.

Τί θὰ ἔλεγεν ἡ Βιολέττα, ἂν ἤθελεν ἀπαγγωνισθῇ ὁ Βελαίρ δι' ἑγκλημα ἀπαγωγῆς; Ἡ ἰδέα αὕτη ἦτο θλιβερά, ἀλλ' ἐξόχως ἀρμόζουσα πρὸς μελοποίησιν, διὰ τοῦτο ὁ φίλος μας ἔσπευσε νὰ τὴν ἐφαρμόσῃ ἐπὶ μελωδίας συγκινητικωτάτης, ἣν συνέθετο αὐτοστιγμῇ, ἄνευ λόγου, μετὰ λύπης συναισθανόμενος τὴν ἀπουσίαν τοῦ κυρίου Κατινά, ὅστις ἐποίει πρὸς χρῆσιν τοῦ μέγαν ἀριθμὸν στίχων, περὶ οἰουδήποτε ἀντικειμένου, ἀλλὰ πάντοτε εὐαρέστων.

Τῷ ὄντι, ὁ ἥρωας αὐτὸς ὅστις ἂν δὲν ἦτο Κατινά, θὰ ἦτο ἴσως Λαφονταῖνος ἐστιχούργει ἀσυνειδήτως καὶ ἀπροσέκτως, ἀλλὰ θαρραλέως, εἰς ὅλας τὰς περιστάσεις.

Πᾶν ὅ,τι ἔγραφεν ὁ Ὀβίδιος ἦτο στίχος· στίχος ἦτο καὶ πᾶς λογισμὸς τοῦ Κατινά.

Ἦτο συνήθεια ἀξιοθρήνητος, ἀλλ' ἐξ ἡσιουδαμῶς παρεβλάπτετο ἡ ὑπηρεσία τοῦ βασιλέως, μετὰ ὅσα καὶ ἂν ἠδύνατο νὰ εἴπῃ ὁ κύριος Λουβοά, ὅστις δὲν ἠγάπα τοὺς πολὺ ἀνεπτυγμένους στρατηγούς.

Ὁ Βελαίρ ἀνεπόλει τὴν ποιητικὴν ἐκείνην εὐχέριαν, τὴν τόσον προσφιλὴ εἰς τὸν μουσικόν. Ἐνεθυμῆτο τὴν χαρίεσσαν συνεργασίαν τῶν δύο Μουσῶν, ὅτε ἐν τῇ σκηνῇ τοῦ στρατηγοῦ ἡ Εὐτέρπη ἐμελοποιεῖ αὐθωρεὶ τὰ πρόσφατα αὐτοσχεδιάσματα τῆς Πολυμνίας. Ἦτο εἰκὼν μυθολογικὴ, ἐν ἧ καὶ ὁ κοιμώμενος Ἄρης δὲν ἐλησμονεῖτο.

Ἡσθάνθη ἰδίως ἀγαλλίασιν ὁ Κατινά μίαν ἐσπέραν, ὅτε κατὰ λάθος, ἀντὶ νὰ συντάξῃ εἰς τὸ πεζὸν διαταγὴν τινα στρατιωτικὴν, συνέταξεν αὐτὴν ἐμμέτρως ὡς ἐξῆς:

Διὰ τὰ συντάγματα
τοῦ Τουραῖν καὶ Λαμαρῖν
καὶ τοὺς δαγόνους ἐνταυτῷ
ἀμάξια νὰ δοθοῦν ὀκτώ.

Ὡς πρὸς τὸ τῆς Σενετέρης
ὡς καὶ τὸ τῆς Βρεττανίας
τοὺς χρειάζονται μουλάρια
διὰ τὰς στενοπορίας.

Ὁ ἀρχιστράτηγος, ἀφοῦ διέπραξε τὸ τόλμημα τοῦτο καὶ ἀφοῦ παρετήρησε γράφων ὅτι ἦσαν στίχοι, πραγματικοὶ στίχοι, κατελήφθη ὑπὸ ἀνησυχίας καὶ ἠτοιμάζετο νὰ σχίσῃ τὴν διαταγὴν.

— ὦ, κύριε, ἀπήντησεν ὁ Βελαίρ πρὸς τὸν ἐνεπιστεῦθῃ τὴν ἀμνηχανίαν του, τί ὠραία στροφή! μοῦ τὴν δίδετε;

— Ὁραία στροφή; καὶ τί θὰ εἴπῃ ὁ κύριος Λουβοά ὅταν μάθῃ ὅτι ὀμιλῶ ἐμμέτρως πρὸς τοὺς στρατιώτας τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος.

Κύριε, θὰ ἰδῇτε ὅτι τὰ συντάγματα τοῦ Τουραῖν καὶ Λαμαρῖν θὰ εὐχαριστηθοῦν μὲ τὰ ὀκτὼ ἀμάξια, τὰ ὁποῖα τοὺς παραχωρεῖτε, ἔστω καὶ διὰ στίχων, θὰ ἰδῇτε ἐπίσης ὅτι οἱ ἐπίλεκτοι τῆς Σενετέρης καὶ τῆς Βρεττανίας θὰ καταγορηθεῖν ἂν καθβαλικεύσουν τὰ μουλάρια, ἂν καὶ εἶνε ἐμμετροὶ ἢ διαταγὴ. Αὐτοὶ οἱ παλληγκαράδες οὔτε κἂν θὰ τὸ παρατηρήσουν, ἐν τοσούτῳ δὲ θὰ μοῦ προμηθεύσετε ἓνα τραγοῦδι ἐξαίρετον, ἰδοῦ.

Καὶ ὁ Βελαίρ, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρόν, ἔλαβε τὴν κιθάραν του καὶ ἐφάρμοσε τοὺς ἀποτροπαίους ἐκείνους στίχους εἰς μουσικὴν θελκτικωτάτην. Ἐψάλε μετὰ φωνῆς τόσον περιπαθοῦς, μετὰ τοιούτους λαρυγγισμοὺς καλλιρhythμους, μετὰ τοιαύτας σπανίας παύλας τό: ἀμάξια νὰ δοθοῦν ὀκτώ· τὰ ὀκτὼ ταῦτα ἀμάξια διήρκεσαν τόσην ὥραν μὲ τοιαῦτα τερετίσματα καὶ συγκοπὰς, ὥστε ὁ Κατινά ἐκθαμβος ἐπανελάβε πλειστάκις: «Θεέ μου! τί ὠραῖον πρᾶγμα εἶνε ἡ μουσικὴ! Πόσας ἀποκρύφους καλλοῦν περιέχει! Ποῦ στὸ διάβολο ἠδύνατο κανεὶς νὰ φαντασθῇ ὅτι ὑπάρχει τόσον βαθὺ αἶσθημα εἰς αὐτὰ τὰ ὀκτὼ ἀμάξια τοῦ συντάγματος Λαμαρῖν.»

Αἱ ἀναμνήσεις αὗται συνεχίζουν τὸν μουσικόν. Ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως αὐτοῦ ἐκ τοῦ στρατοπέδου, ἀπὸ ὀκτὼ ὧων μακρῶν ἡμερῶν, οὔτε σκιὰν ἐγγόρδου ὀργάνου εἶχεν ἰδεῖ. Ὀκτὼ ἡμέραι ἄνευ κιθάρας ἦτο διὰ τὸν Βελαίρ στερήσις ἰσοδυναμοῦσα πρὸς νηστείαν ἰσοχρονικῶς